

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Apgalvok taką savo kojai

Žvelgdami į Jėzų kaip į savo pavyzdį ir eidami Jo pėdomis, galime saugiai sugrįžti pas savo Dangiškąjį Tėvą.

Mano mylimi broliai ir seserys, mane apima nuolankumo jausmas, kai stoviu prieš jus šį rytą. Prašau jūsų tikėjimo ir maldų, kol perteiksiu jums savo žinią.

Kai palikome dvasių pasaulį ir įžengėme į šį dažnai sunkų etapą, vadinamą mirtinguoju gyvenimu, visi mes pradėjome nuostabią ir svarbią kelionę. Svarbiausi mūsų žemiškojo gyvenimo tikslai yra gauti kūną iš mėsos ir kaulų, įgyti patirties, kurią galime gauti tik atsiskyre nuo savo Dangiškujų Gimdytojų, ir pamatyti, ar laikysimės įsakymų. Abraomo knygoje, trečiame skyriuje parašyta: „Ir tuo išmėginsime juos, kad pamatytume, ar jie darys viską, ką Viešpats, jų Dievas, jiems įsakys.“¹

Ateidami į žemę atsinešėme tą didžią Dievo dovaną – valios laisvę. Tūkstančiais būdų mums suteikta privilegija rinktis patiems. Čia mes mokomės iš griežto mokytojo – asmeninės patirties. Mokomės atskirti gera nuo bloga. Mokomės skirti, kas kartu, o kas saldu. Sužinome, kad sprendimai nulemia likimą.

Esu tikras, kad išsiskyrėme su Tėvu turėdami didžiulį troškimą sugrįžti pas Jį, idant galėtume įgyti Jo mums numatytą išaukštinimą, kurio patys taip norėjome. Nors esame palikti savarankiškai surasti ir eiti keliu, vedančiu atgal pas Dangiškąjį Tėvą, Jis nepaliko mūsų be vadovavimo ir pamokymų. Jis suteikė mums reikalingus įrankius ir padės mums, kai sieksime Jo pagalbos ir stengsimės daryti viską, ką galime, kad išvertume iki galo ir pelnytume amžinąjį gyvenimą.

Kaip pagalbinį vadovą turime Dievo ir Jo Sūnaus žodžius, užrašytus Šventuose Raštuose. Turime Dievo pranašų patarimus ir mokymus. O svarbiausia, mums duotas tobulas sektinas pavyzdys – būtent mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pavyzdys – ir mums nurodyta sekti tuo pavyzdžiu. Pats Gelbėtojas sakė: „Ateik ir sek paskui mane!“² „Darbus, kuriuos matėte mane darant, jūs taip pat darykite.“³ Jis uždavė klausimą: „Kokie vyrai jūs turėtumėt būti?“ O tada pats atsakė: „Iš tiesų sakau jums

– tokie, kaip aš esu.“⁴ Jis „paženklino kelią ir vedė tenai“.⁵

Žvelgdami į Jėzų kaip į savo pavyzdį ir sekdami Jo pėdomis, galime saugiai sugrįžti pas savo Dangiškąjį Tėvą amžinai gyventi su Juo. Pranašas Nefis sakė: „Jei žmogus neištvers iki galo, sekdamas gyvojo Dievo Sūnaus pavyzdžiu, jis negali būti išgelbėtas.“⁶

Viena moteris, kaskart dalindamasi išgyvenimais, kuriuos patyrė lankydamasi Šventojoje Žemėje, šūkteldavo: „Aš vaikščiojau ten, kur vaikščiojo Jėzus!“

Ji buvo vietovėje, kurioje Jėzus gyveno ir mokė. Galbūt ji stovėjo ant uolos, ant kurios kadaise stovėjo Jis, ar žiūrėjo į kalnų virtinę, į kurią kadaise žiūrėjo Jis. Ją jaudino patys patyrimai. Bet fiziškai vaikščioti ten, *kur* vaikščiojo Jėzus, yra mažiau svarbu, nei vaikščioti taip, *kaip* Jis vaikščiojo. Kartoti Jo veiksmus ir sekti Jo pavyzdžiu yra kur kas svarbiau, nei bandyti praeiti likučiais tų takų, kuriais Jis vaikščiojo gyvendamas žemėje.

Kai Jėzus pakvietė vieną turtingą žmogų, sakdamas: „Ateik ir sek paskui mane“⁷, Jis norėjo daugiau nei vien tik, kad tas turtingas žmogus sektų paskui jį aukštyne žemyn po aplinkines kalvas ir slėnius.

Mums nereikia vaikščioti Galilėjos pakrantėmis ar Judėjos kalvomis, kad vaikščiotume, kur Jėzus vaikščiojo. Visi galime eiti keliu, kuriuo Jis ėjo, jei Jo žodžiams skambant mūsų ausyse, Jo dvasios kupinomis širdimis, vadovaudamiesi Jo mokymais, pasirenkame sekti Juo savo žemiškoje kelionėje. Tą kelią nušviečia Jo pavyzdys. Jis sakė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.“⁸

Bandydami eiti tuo keliu, kuriuo ėjo Jėzus, sužinosime, ką Jam reiškė eiti per daugelį tokių pačių iššūkių, su kuriais gyvenime susidursime mes.

Pavyzdžiui, Jėzus ėjo nuvytimo keliu. Nors Jį daug kas nuvylė, vienas graudžiausių atvejų aprašytas Jo raudoje dėl Jeruzalės Jo viešos tarnystės pabaigoje. Izraelio vaikai atmetė Jo pasiūlytą saugančio sparno saugumą. Jam bežiūrint į miestą, kuris netrukus bus paliktas sunaikinimui, Jį apėmė gilus liūdesys. Iš sielvarto Jis sušuko: „Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus tarsi višta savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai!“⁹

Jėzus ėjo gundymų keliu. Liuciferis, tas piktasis, sutelkęs visą savo jėgą, visą viliojantį melą, gundė Tą, kuris buvo pasninkavęs 40 dienų ir 40 naktų. Jėzus nepasidavė. Jis atsispyrė visoms pagundoms. Jis atsisveikino žodžiais: „Eik šalin, Šėtone!“¹⁰

Jėzus ėjo skausmo keliu. Pagalvokite apie Getsemanę, kur „mirtino sielvarto apimtas, jis dar karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė tarsi tiršto kraujo lašai, varvantys žemėn.“¹¹ Ir niekas negali užmiršti jo kančių ant kankinančio kryžiaus.

Kiekvienas iš mūsų eis nusivylimų keliu – gal dėl prarastos progos, piktinaudžiavimo valdžia, mylimo žmogaus ar savo pasirinkimo. Taip pat kiekvienam teks eiti pagundų keliu. Doktrinos ir Sandorų 29-ame skyriuje parašyta: „Ir būtinai turi būti, kad velnias gundytų žmonių vaikus, – kitaip jie negalėtų veikti savo nuožiūra.“¹²

Taip pat eisime skausmo keliu. Mes, kaip tarnai, negalime tikėtis geresnės dalies nei Mokytojas, kuris paliko žemiškąjį gyvenimą tik po didžiulio skausmo ir kančios.

Nors savo kelyje patirsime nuožmų skausmą, taip pat galime patirti ir didį džiaugsmą.

Su Jėzumi galime eiti paklusnumo keliu. Ne visada tai bus lengva, bet mūsų devizas tebūna Samuelio mums

palikti žodžiai: „Tikrai klusnumas geriau už kruviną auką, ir atsidavimas – už avinų taukus.“¹³ Atminkime, kad galutinė nepaklusnumo pasekmė yra nelaisvė ir mirtis, o atpildas už paklusnumą – laisvė ir amžinasis gyvenimas.

Mes, kaip Jėzus, galime eiti tarnavimo keliu. Žmonėms tarnavusio Jėzaus gyvenimas yra tarsi ryškus gerumo prožektorius. Jis gražindavo stiprybę luošių galūnėms, regėjimą neregijų akims, klausą kurčiųjų ausims.

Jėzus vaikščiojo maldos keliu. Kaip reikia melstis, Jis mokė mus nuostabia malda, kurią žinome kaip Viešpaties maldą. Ir kas gi gali pamiršti Jo maldą Getsemanėje: „Tebūna ne mano, bet tavo valia?“¹⁴

Kiti Gelbėtojo duoti nurodymai yra mums lengvai pasiekiami – juos galime rasti Šventuosiuose Raštuose. Savo Kalno pamoksle Jis prisakė mums būti gailėstingiems, būti nuolankiems, būti teisiems, būti tyraširdžiams, būti taikdariais. Jis nurodė mums drąsiai ginti savo įsitikinimus, net kai esame išjuokiami ir persekiojami. Jis prašo mus leisti mūsų šviesai šviesti taip, kad kiti matytų ją ir šlovintų mūsų Dangiškąjį Tėvą. Jis moko mus būti moraliai švarius tiek mintimis, tiek poelgiais. Jis sako mums, kad kur kas svarbiau krauti lobį danguje nei žemėje.¹⁵

Jo palyginimai moko su galia ir įgaliojimu. Pasakojime apie gerąjį samarietį Jis moko mus mylėti ir tarnauti savo artimui.¹⁶ Palyginime apie talentus Jis moko mus ugdyti save ir siekti tobulumo.¹⁷ Palyginimu apie prapuolusią avį, Jis moko mus eiti gelbėti tuos, kurie nuklydo nuo kelio ir pasiklydo.¹⁸

Jei Kristų stengiamės laikyti savo gyvenimo šerdimi tyrinėdami Jo žodžius, gyvendami pagal Jo mokymus ir eidami Jo keliu, mums galioja Jo pažadas dalintis su mumis amžinuoju gyvenimu, kurį Jis pelnė savo mirtimi. Tai yra pats aukščiausias tikslas, dėl kurio

turėtume pasirinkti priimti Jo drausminimą, tapti Jo mokiniais ir dirbti Jo darbą visą savo gyvenimą. Niekas, joks kitas mūsų pasirinkimas, negali mūsų padaryti tokių, kaip gali Jis.

Kai galvoju apie tuos, kurie tikrai stengėsi sekti Gelbėtojo pavyzdžiu, ir kurie ėjo Jo keliu, mano galvoje tuoj iškyla Gustavo ir Margaret Vakerių – dviejų panašiausių į Kristų žmonių, kokius tik pažinojau, – vardai. Jie buvo vokiečiai, imigravę į rytų Kanadą. Sutikau juos tarnaudamas ten misijos prezidentu. Brolis Vakeris pragyvenimą užsidirbdavo kaip kirpėjas. Nors jų ištekliai buvo riboti, jie dalinosi viskuo, ką turėjo. Jie nebuvo palaiminti vaikais, bet vaišindavo visus, kurie tik įžengdavo į jų namus. Išsimokslinę ir išsilavinę žmonės ieškojo progos pabendrauti su šiais nuolankiais, mažaraščiais Dievo tarnais ir laikė sėkmę galimybę praleisti valandėlę su jais.

Rengėsi jie paprastai, jų anglų kalba buvo netobula ir kartais sunkiai suprantama, jų namas buvo kuklus. Jie neturėjo automobilio ar televizoriaus ir nedarė nieko tokio, į ką pasaulis paprastai kreipia dėmesį. Tačiau tikintieji nuolat trypė jų prieangį, kad gautų šiek tiek ten buvusios dvasios. Jų namai buvo dangus žemėje, o jų skleidžiama dvasia buvo tyra ramybė ir gerumas.

Mes taip pat galime turėti tą dvasią ir dalintis ja su pasauliu eidami mūsų Gelbėtojo keliu ir sekdami tobulu Jo pavyzdžiu.

Patarlių knygoje parašyta: „Apgalvok taką savo kojai.“¹⁹ Tai darydami įgysime tikėjimą, netgi troškimą eiti keliu, kuriuo ėjo Jėzus. Mes neabejosime, kad esame kelyje, kuriuo Tėvas nori, kad eitume. Gelbėtojo pavyzdys yra etalonas viskam, ką darome, o Jo žodžiai yra patikimi vadovavimosi principai. Jo kelias saugiai nuves mus namo. Tebūna tai mums palaima – meldžiu Jėzaus Kristaus, kurį myliu, kuriam tarnauju ir apie kurį liudiju, vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Abraomo 3:25.
2. Luko 18:22.
3. 3 Nefio 27:21.
4. 3 Nefio 27:27.
5. Eliza R. Snou, „O, Dieve, kiek meilės ir išminties“, *Giesmės ir vaikų dainos*, 19 psl.
6. 2 Nefio 31:16.
7. Luko 18:22.
8. Jono 14:6.
9. Luko 13:34.
10. Mato 4:10.
11. Luko 22:44.
12. Doktrinos ir Sandorų 29:39.
13. 1 Samuelio 15:22.
14. Luko 22:42.
15. Žr. Mato 5; 6.
16. Žr. Luko 10:30–37.
17. Žr. Mato 25:14–30.
18. Žr. Luko 15:4–7, Biblija, Vilnius: Tikėjimo žodis, 2004.
19. Patarlių 4:26.

Mokymai mūsų laikams

Nuo 2014 m. spalio iki 2015 m. balandžio mėn. ketvirtų sekmadienių Melchizedeko kunigystės ir Paramos bendrijos pamokas reikia ruošti pagal 2014 m. spalio mėn. visuotinės konferencijos kalbas. 2015 m. balandžio mėnesį galima remtis 2014 m. spalio arba 2015 m. balandžio visuotinės konferencijos kalbomis. Naudotinas kalbas turi parinkti kuolo ir apygardos prezidentai arba jie gali šią atsakomybę pavesti vyskupams ir skyrių prezidentams.

Konferencijos kalbas (įvairiomis kalbomis) galite rasti internete adresu conference.lds.org.

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas

Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Liudijimo apie šviesą ir tiesą gavimas

Jūsų asmeninis liudijimas apie šviesą ir tiesą ne tik laimins jus ir jūsų ainiją šiame gyvenime, bet ir lydės jus visą amžinybę.

Kaip lėktuvo pilotas daugybę valandų skraidžiau virš žemynų ir vandenynų nakties tamsoje. Iš lakūnų kabinos stebėdamas nakties dangų, ypač Paukščių Taką, dažnai stebėdavausi Dievo kūrinijos platybe ir gilybe – tuo, ką Raštai apibūdina kaip „begalę pasaulių“.¹

Mažiau nei prieš šimtmetį dauguma astronomų manė, kad mūsų Paukščių Takas yra vienintelė galaktika visatoje.² Jie manė, kad viskas už mūsų galaktikos ribų yra neaprepiama nebūtis, beribė tuštuma – tuščia, šalta, be žvaigždžių, šviesos ir gyvybės.

Atsiradus tobulesniems teleskopams, įskaitant tuos, kuriuos galima paleisti į orbitą, astronomai pradėjo suvokti stulbinančią, sunkiai suvokiamą tiesą, kad visata yra kvapą gniaužiančiai didesnė nei kas nors anksčiau manė, ir kad danguje yra begalės labai tolimų galaktikų, kiekvienoje iš kurių yra šimtai milijardų žvaigždžių.³

Per labai trumpą laiką mūsų supratimas apie visatą visiems laikams pasikeitė.

Šiais laikais galime matyti kai kurias iš tų tolimų galaktikų.⁴

Mes žinome, kad jos ten yra.

Jos ten yra labai seniai.

Bet kol žmonija neturėjo pakankamai galingų įrankių celestalinei šviesai įžiūrėti ir padaryti tas galaktikas matomas, mes netikėjome, jog tai įmanoma.

Visatos platybės staiga nepasikeitė, bet smarkiai pasikeitė mūsų galimybės matyti ir suprasti šią tiesą. Išaugus pažinimui, žmonija išvydo nuostabius vaizdus, kurių anksčiau nė neįsivaizdavome.

Mums sunku patikėti tuo, ko negalime matyti

Tarkime, kad jūs galėtumėte keliauti laiku ir kalbėtis su žmonėmis, gyvenusiais prieš tūkstantį ar net šimtą metų. Įsivaizduokite, kad bandote jiems apibūdinti kai kurias šiuolaikines

technologijas, kurias jūs ir aš šiandien priimame kaip suprantamus dalykus. Pavyzdžiui, ką tie žmonės apie mus pagalvotų, jei imtume jiems pasakoti apie didžiulius lėktuvus, mikrobangų krosneles, delninius, talpinančius didžiules skaitmenines bibliotekas, ir mūsų anūkų vaizdo įrašus, kuriuos akimirksniu nusiunčiame milijonams pasaulio žmonių?

Kai kurie gal patikėtų. Dauguma išjuoktų, prieštarautų, o gal net stengtųsi nutildyti ar nubausti mus. Kai kurie bandytų pritaikyti logiką, mąstymą ir žinomus faktus, kad įrodytų, jog mes klystame, esame kvaili ar net pavojingi. Gal jie smerktų mus už bandymą suklaidinti kitus.

Bet akivaizdu, kad tie žmonės būtų visiškai neteisūs. Gal jie būtų geranoriški ir nuoširdūs. Gal jie būtų visiškai įsitikinę savo nuomone. Bet jie paprasčiausiai negalėtų aiškiai matyti, nes dar nebūtų gavę daugiau tiesos šviesos.

Šviesos pažadas

Regis, žmonėms būdinga manyti, kad yra teisūs net tada, kai klysta. O jei taip, tai kas gi mūsų laukia? Ar esame pasmerkti be tikslo dreifuoti prieštaringos informacijos jūroje ant plaustelio, vargais negalais sulipdyto iš mūsų nuomonių?

Ar įmanoma rasti tiesą?

Mano kalbos tikslas – paskelbti džiaugsmingą žinią, kad pats Dievas – Pulkų Viešpats, žinantis visą tiesą, – yra pažadėjęs savo vaikams, kad jie galės pažinti tiesą.

Prašau, pagalvokite, koks svarbus šis pažadas:

Amžinasis ir Galingasis Dievas, šios beribės visatos Kūrėjas, kalbės tiems,

kurie artinsis prie Jo su tyra širdimi ir tikru ketinimu.

Jis kalbės jiems per sapnus, regėjimus, mintis ir jausmus.

Jis kalbės taip, kad bus akivaizdu, ir tai viršys žmogaus žinias. Jis duos jiems dieviškus nurodymus ir atsakymus į jų asmeninio gyvenimo klausimus.

Žinoma, bus tokių, kurie šaipysis ir sakys, jog tai neįmanoma, nes jei būtų Dievas, Jis užsiimtų rimtesniais darbais nei klausytis kiekvieno žmogaus maldos.

Bet štai ką jums pasakysiu: Dievas rūpinasi jumis. Jis išklausys jūsų asmeninius klausimus ir atsakys į juos. Jis atsakys į jūsų maldas Savo būdu ir laiku, taigi turite išmokti klausytis Jo balso. Dievas nori, kad rastumėte kelią atgal pas Jį, o tas kelias yra Gelbėtojas.⁵ Dievas nori, kad mokytumėtės iš Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus ir patirtumėte gilią ramybę ir džiaugsmą, patiriamus einant dieviškos mokinystės keliu.

Mano brangūs draugai, senoje Raštų knygoje yra siūlomas gana paprastas eksperimentas, su Dievo garantija, kurį gali atlikti kiekvienas vyras, moteris ir vaikas, norintis tai išbandyti:

Pirma, jūs turite tyrinėti Dievo žodį. Tai reiškia skaityti Raštus ir studijuoti senųjų ir šiuolaikinių pranašų žodžius apie sugrąžintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją ne tam, kad abejotumėte ar kritikuotumėte, o nuoširdžiai trokštant atrasti tiesą. Apmąstykite tai, ką pajusite ir paruoškite savo protus priimti tiesą.⁶ „Net jeigu negalite nieko daugiau, kaip tik norėti tikėti, leiskite šitam norui veikti jumyse, netgi kol [...] galėsite skirti vietą [Dievo žodžiui].“⁷

Antra, jūs turite apmąstyti, apsvarstyti, drąsiai stengtis patikėti⁸ ir būti dėkingi už tai, kad Viešpats buvo toks gailestingas Savo vaikams nuo Adomo laikų iki mūsų dienų ir parūpino pranašus, regėtojus ir apreiškėjus, kad vadovautų Savo Bažnyčiai ir padėtų mums rasti kelią atgal pas Jį.

Trečia, turite prašyti savo Dangiš-kąjį Tėvą Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardu atskleisti jums tiesą apie Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią. Prašykite nuoširdžiai ir su tikru ketinimu, tikėdami Kristumi.⁹

Yra ir *ketvirtas* Gelbėtojo mums nurodytas žingsnis: „Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo, ar aš kalbu iš savo galvos.“¹⁰ Kitaip sakant, jei norite įsitikinti Evangelijos principų teisingumu, pirma turite pagal juos gyventi. Išbandykite Evangelijos doktriną ir Bažnyčios mokymus savo gyvenime. Darykite tai su tikru ketinimu ir ištvermingai tikėdami Dievu.

Jei tai darysite, jums galioja Dievo pažadas,¹¹ kad Jis apreikš jums tiesą Šventosios Dvasios galia. Jis suteiks jums daugiau šviesos, kuri leis peržvelgti tamsą ir pamatyti nepaprastai šlovingus fiziniemis akimis nematomus vaizdus.

Kai kas gali sakyti, kad šie žingsniai yra per sunkūs ar kad jie neverti pastangų. Bet aš pareiškiu, kad šis asmeninis liudijimas apie Evangeliją ir Bažnyčią yra svarbiausias dalykas, kokį tik galite gauti šiame gyvenime. Jis ne tik laimins ir ves jus šiame gyvenime, bet ir turės tiesioginės įtakos jūsų gyvenimui per visą amžinybę.

Dvasinius dalykus galima suprasti tik Dvasia

Mokslininkams sunkiai sekėsi suprasti visatos dydį, kol jų įrankiai neištobulėjo tiek, jog leido surinkti pakankamai šviesos, kad jie galėtų įgyti išsamesnį tiesos supratimą.

Apaštalas Paulius šio principo mokė kalbėdamas apie dvasinį pažinimą. „Juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus reikia spęsti dvasiškai.“¹²

Kitaip sakant, jei norite suprasti dvasinę tiesą, turite naudotis deramais įrankiais. Negalite suprasti dvasinės tiesos, naudodamiesi įrankiais, negalintais jos aptikti.

Mūsų laikais Gelbėtojas sakė: „Tai, kas iš Dievo, yra šviesa; ir tas, kuris gauna šviesą ir pasilieka Dieve, gauna daugiau šviesos; ir ta šviesa švinta vis šviesyn ir šviesyn iki tobulos dienos.“¹³

Kuo labiau savo širdis ir protus palenksime į Dievą, tuo daugiau dangiškos šviesos įsilies į mūsų sielas. Kaskart, kai noriai ir nuoširdžiai siekiame tos šviesos, parodome Dievui, kad esame pasiruošę priimti daugiau šviesos. Tai, kas anksčiau buvo miglota, tamsu, tolina, palaipsniui tampa mums aišku, šviesu ir artima.

Kita vertus, jei pasitrauksime iš Evangelijos šviesos, šviesa mumyse palaipsniui blanks – ne per dieną ar savaitę, bet palaipsniui, kol pažvelgę atgal negalėsime suprasti, kodėl kadaise tikėjome, kad Evangelija yra tiesa. Kadangi tai, kas kadaise buvo taip aišku, vėl bus tapę neryšku, miglota ir tolina, ankstesnis mūsų pažinimas mums gali net pasirodyti kvailyste.

Štai kodėl Paulius taip atkakliai sako, kad tiems, kurie eina į pražūtį, Evangelija yra kvailystė, „o mums, einantiems į išganymą, ji yra Dievo galybė.“¹⁴

Bandymas su lakmusu čia netaikomas

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra vieta žmonėms su įvairiausiais liudijimais. Bažnyčioje yra žmonių, kurių liudijimai yra tvirti ir skaisčiai juose liepsnoja. Kiti vis dar stengiasi įgyti liudijimą. Bažnyčia yra namai, kuriuose galime susirinkti visi, nepriklausomai nuo to, kiek gilus ar platus mūsų liudijimas. Ant mūsų susirinkimų namų nesu matęs užrašo: „Įleidžiami tik žmonės su štai tokio dydžio liudijimais.“

Bažnyčia skirta ne tik tobuliems, bet visiems ateiti pas Kristų ir tobulėti Jame.¹⁵ Bažnyčia skirta tokiems žmonėms, kaip jūs ir aš. Bažnyčia yra vieta, kur kiekvienas šiltai priimamas ir puoselėjamas, o ne atstumiamas ar kritikuojamas. Tai vieta, kur stengiamės padrašinti, pakylėti ir palaikyti

vienas kitą mūsų asmeniuose dieviškos tiesos ieškojimuose.

Galiausiai visi esame piligrimai, einantys mokinytės keliu ir ieškantys Dievo šviesos. Mes nesmerkiame kitų dėl jų turimos ar neturimos šviesos; mes puoselėjame ir skatiname bet kokią šviesą, kol ji tampa ryški, skaišti ir patikima.

Pažadas visiems

Pripažinkime, kad liudijimo įgijimas – tai ne minutės, valandos ar dienos užduotis. Tai ne vienkartinis veiksmas. Dvasinės šviesos rinkimo procesas yra viso gyvenimo siekis.

Jūsų liudijimas apie gyvąjį Dievo Sūnų ir atkurtąją Jo Bažnyčią, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią, gali neateiti taip greitai, kaip norite. Bet pažadu jums: jei darysite savo dalį, jis ateis.

Ir jis bus šlovingas.

Liudiju jums, kad dvasinė tiesa pripildys jūsų širdį ir apšvies jūsų dvasią. Ji apreikš jums tyrą sąmonę su nuostabiu džiaugsmu ir dangiška ramybe. Pats esu tai patyręs Šventosios Dvasios galia.

Senoviniuose Raštuose pažadėta, jog dėl neapsakomo bendravimo su Dievo Dvasia jūs giedosite išperkančios meilės giesmę,¹⁶ pakelsite akis į dangų ir balsu šlovinsite Aukščiausiąjį Dievą, savo Saugumą, savo Viltį, savo Gynėją, savo Tėvą. Gelbėtojas pažadėjo, kad jei ieškosite, rasite.¹⁷

Liudiju, jog tai tiesa. Jei ieškote Dievo tiesos, tai, kas dabar atrodo blanku, neryšku ir tolima, palaipsiui bus apreikšta, išryškinta ir taps artima jūsų širdžiai dėl Dievo malonės šviesos. Jums atsivers šlovingi, žmogaus akiai nematomi dvasiniai vaizdai.

Liudiju, kad ši dvasinė šviesa yra pasiekama kiekvienam Dievo vaikui. Ji apšvies jūsų protą, gydys jūsų širdį ir teiks džiaugsmą jūsų gyvenimui. Mano brangūs draugai, prašau, nedelskite pradėti siekti asmeninio liudijimo apie šventą Dievo darbą, būtent šviesos ir tiesos darbą, ir stiprinti jį.

Jūsų asmeninis šviesos ir tiesos liudijimas laimins ne tik jus ir jūsų ainiją šiame gyvenime, bet lydės jus visą amžinybę tarp begalinių pasaulių. Apie tai liudiju ir palieku jums savo palaiminimą, Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Mozės 1:33.
2. Žr. Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe* (2009), xii. Mane visada stebina, kaip galime būti tokie tikri savo išvadomis. Kartais esame tokie tikri, tarsi žinotume visą tiesą. „Simonas Njukombas, žinomas 19-o amžiaus pabaigos amerikiečių astronomas, 1887 m. per observatorijos atidarymą sakė, kad „kalbant apie astronomiją [...], regis, greitai artėjame prie savo pažinimo galimybių ribų. [...] Taigi, iš tikrųjų astronomai dėmesį skiria ne tiek naujų dalykų atradimams, kiek tyrimui to, kas jau yra atrasta“ (Bartusiak, xv).
3. Šio „naujausio atradimo“ šviesoje įdomu panagrinėti Mozės 1:33, 35. Brangiojo Perlo Mozės knyga pranašui Džozefui Smitui buvo apreikšta 1830 m. birželį, beveik prieš 100 metų iki to, kada Edvinas Hablas paskelbė atradęs tolimas galaktikas.
4. Pavyzdžiui, žr. heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Žr. Jono 14:6.
6. Žr. 3 Nefio 17:3.
7. Almos 32:27.
8. Žr. Doktrinos ir Sandorų 67:3.
9. Žr. Moronio 10:3–5.
10. Jono 7:17; t. p. žr. Psalmyno 25:14; Jono 3:21.
11. Žr. Doktrinos ir Sandorų 82:10.
12. 1 Korintiečiams 2:14.
13. Doktrinos ir Sandorų 50:24.
14. 1 Korintiečiams 1:18.
15. Moronio 10:32; t. p. žr. Doktrinos ir Sandorų 20:59.
16. Žr. Almos 5:26.
17. Žr. Doktrinos ir Sandorų 88:63.